

Άγ. Σεραφείμ του Σάρωφ, το λαμπρό αστέρι της Ρωσικής Ορθοδοξίας (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ (2 Ιανουαρίου)

Ο όσιος Σεραφείμ, το ολοφώτεινο αστέρι της Ρωσικής Ορθοδοξίας, γεννήθηκε στις 19 Ιουλίου του 1759 στην πόλη Κουρσκ και ονομάστηκε Πρόχορος. Ήταν γιος ευσεβών και πλούσιων εμπόρων, του Ισίδωρου και της Αγάθης Μοσνίν από τους οποίους κληρονόμησε την πίστη, την ευλάβεια και τις αρετές. Ο πατέρας του πέθανε ενώ ο μικρός Πρόχορος ήταν μόλις 4 ετών. Από τη νηπιακή του ηλικία έχουμε μια σειρά από παρεμβάσεις της θείας Πρόνοιας στη ζωή του.

Σε ηλικία 7 ετών έπεσε από το ψηλό καμπαναριό του Αγίου Σεργίου που κτιζόταν

και δεν έπαθε τίποτα. Όταν ήταν σε ηλικία 10 ετών αρρώστησε τόσο βαριά που ήταν βέβαιο ότι θα πέθαινε. Τότε η ίδια η Παναγία εμφανίσθηκε και του υποσχέθηκε ότι θα τον θεραπεύσει. Λίγες ημέρες μετά όταν η θαυματουργή εικόνα της Θεοτόκου του Κούρσκ περνούσε κάτω από το σπίτι του, η μητέρα του τον κατέβασε και τον πέρασε κάτω από αυτήν. Αμέσως ο άγιος έγινε καλά και έκτοτε πολύ ευλαβείτο την Παναγία μας.

Στα δεκαεννέα του χρόνια πήρε την απόφαση ν' αφοσιωθεί ολόψυχα στο Θεό και πήγε να μονάσει στο μοναστήρι του Σάρωφ αφού συμβουλευτήκε τον Άγιο Δοσίθεο τον Έγκλειστο στην Λαύρα του Κιέβου. Η μητέρα του τού έδωσε την ευχή της και έναν χάλκινο σταυρό που ο Πρόχορος φορούσε φανερά στο στήθος του για να του θυμίζει τις μοναχικές υποσχέσεις του.

Οκτώ χρόνια ήταν δόκιμος. Το 1780 αρρωσταίνει βαριά, πιθανότατα από υδρωπικία, και το σώμα του γεμίζει πληγές και πρήζεται και μένει ακίνητος στο κρεβάτι. Κλαίει από τους πόνους αλλά ούτε λέξη γογγυσμού και παράπονου δεν βγαίνει από το στόμα του. Παραδίδεται ψυχή και σώματι στον Ιησού Χριστό και ζητά από τον Γέροντά του να μεταλάβει των αχράντων Μυστηρίων. Την ώρα της Θείας Λειτουργίας εμφανίσθηκε στο κελλί του η Θεοτόκος μέσα σε άρρητο φως, με τους Αποστόλους Πέτρο και Ιωάννη. Τον έδειξε με το χέρι της λέγοντας «Αυτός είναι από την γενιά μας». Κατόπιν αφού ακούμπησε το χέρι της στο κεφάλι του, άρχισε όλο το υγρό που είχε μαζευτεί στο σώμα του από την αρρώστια, να τρέχει από μία τρύπα που σχηματίσθηκε στη δεξιά του πλευρά. Όλοι απόρησαν για την ταχύτατη ανάρρωσή του μετά την μετάληψη των αχράντων Μυστηρίων. Εκείνος με την εμφάνιση της Υπεραγίας Θεοτόκου δυνάμωσε στην πίστη και στην ελπίδα για την πρόνοια του Θεού.

Στις 13 Αυγούστου 1786 έγινε μεγαλόσχημος μοναχός με το όνομα Σεραφεΐμ, δηλαδή φλογερός, αφού το χαρακτηριστικό του ήταν η ένθερμη αγάπη του και ο ζήλος του προς τον Ιησού. Σε δύο μήνες χειροτονείται διάκονος. Κατά την διάρκεια της ημέρας παραμένει στο μοναστήρι διακονώντας και το βράδυ πηγαίνει στο δάσος σε ένα κελλί και περνά την νύκτα προσευχόμενος.

Στις 2 Σεπτεμβρίου 1793, σε ηλικία 34 ετών, χειροτονείται ιερέας. Η δίψα του για μεγαλύτερους πνευματικούς αγώνες τον κάνει να εγκαταλείψει την Μονή, μετά την ευλογία του ηγουμένου, και να ζήσει 15 χρόνια σε τέλεια απομόνωση, νηστεία και αδιάλειπτη προσευχή. Χίλιες ημέρες και χίλιες νύκτες είναι ανεβασμένος σε μια πέτρα και με υψωμένα χέρια προσεύχεται: «Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». Μελετούσε συνεχώς την Αγία Γραφή. Ευλαβείτο αφάνταστα τη Θεοτόκο. Συχνά έλεγε: «Η Παναγία είναι η χαρά, η μεγαλύτερη απ' όλες τις χαρές». Στο διάστημα που ασκήτευε στην έρημο, δέχθηκε επίθεση ληστών, που τον

τραυματίσαν βαριά, αλλά θεραπεύθηκε και πάλι θαυματουργικά από τη Θεοτόκο.

Το 1810 επέστρεψε στη Μονή του Σάρωφ και έμεινε για 15 χρόνια έγκλειστος στο κελλί του, ασκούμενος στη σιωπή. Το 1815, σε ηλικία 56 ετών, δεχόταν κάθε επισκέπτη. Βλέποντας τα πρόσωπα των ανθρώπων αναφωνούσε: «Χαρά μου!». Μερικούς τους αγκάλιαζε και τους ασπαζόταν λέγοντας: «Χριστός Ανέστη!». Ο ίδιος όμως, δεν βγήκε ποτέ από το κελλί του για άλλα δέκα χρόνια.

Σε ηλικία 66 ετών, κατόπιν οράματος και προσταγής της Θεοτόκου, αφιερώθηκε ολοκληρωτικά στη διακονία του πλησίον και άρχισε στο εξής το έργο του «στάρετς», του πνευματικού καθοδηγητή. Ο Άγιος χαριτώθηκε από τον Κύριό μας και την Θεοτόκο με το προορατικό, διορατικό και ιαματικό χάρισμα. Πολλοί άρρωστοι έφταναν στο Σαρώφ με την ελπίδα στραμμένη στον ταπεινό Άγιο του Θεού και δεν διαψεύδονταν. Έφευγαν θεραπευμένοι απ' αυτόν που είχε ήδη από αυτή την ζωή την χάρη των ιάσεων. Αναρίθμητες ψυχές έτρεχαν κοντά του, για να βρουν τη γαλήνη, τη χάρη, τη σωτηρία. Και όσοι δεν μπορούσαν να φθάσουν μέχρι το κελλί του, τον κατέκλυζαν με επιστολές.

Ο θάνατός του υπήρξε οσιακός. Στις 2 Ιανουαρίου του 1833 βρέθηκε νεκρός, γονατισμένος, με τα μάτια προσηλωμένα στην εικόνα της Θεοτόκου. Την προηγούμενη μέρα είχε κοινωνήσει των Αχράντων Μυστηρίων και είχε αποχαιρετήσει τους πατέρες του μοναστηριού. Άγιος ανακηρύχθηκε επίσημα το 1903. Η μνήμη του εορτάζεται στις 2 Ιανουαρίου, αλλά και στις 19 Ιουλίου -ημέρα της ανακομιδής του αγίου λειψάνου του. Συγκλονιστικό γεγονός για τη Ρωσία υπήρξε η εύρεση της σορού του, το 1990, και η μεταφορά της στη γυναικεία Μονή του Ντιβέγιεβο (την οποία ο όσιος είχε υπό την πνευματική του καθοδήγηση και προστασία).